

Historie: Lichtensteinové v Českých zemích. Utajované styky s reichsprotektorem von Neurathem jsou hanbou české vlády, parlamentu, médií

- CZ24 News | 23. října 2023

Pan Posselt se nedávno zmínil se i o tom, jak je významná historie Lichtensteinského rodu ve střední Evropě (včetně českých zemí). Lituji, že to hodnocení pan Posselt nekonkretizoval, nepřiblížil. Učiníme to za něho.

Historicky nejvýznamnější představitel rodu, rakouský šlechtic Karel Lichtenstein, byl totiž po nešťastné bitvě na Bílé hoře (8. 11. 1620), po nezdařeném boji českých stavů proti bezohlednému útlaču ze strany habsburského katolického panovníka Ferdinanda II. pověřen násilnou správou šlechtického majetku v Čechách. Na Moravě získal od vítězného panovníka tuto funkci kardinál František Dietrichstein. Vítězný Ferdinand II. se rebelům a celému českému království krutě pomstil. A oba správcové jako představitelé vítězné moci mu v tom pomáhali. Slavnostně se zúčastnili nelidsky kruté popravy vůdců povstání na Staroměstském náměstí 21. června 1621. K tomu získali příležitost neobyčejně se obohatit. Organizovali loupežné kofiskace majetku domácí šlechty, zabavená panství si sami ponechávali nebo jimi obdarovávali hejna cizinců a válečných dobrodruhů. Rozsah konfiskací byl nevídaný. Dvě třetiny domácí půdy padlo do cizích rukou. Sám Lichtenstein získal mnohé statky, např. Lednice a Valtice na jižní Moravě, Krnovsko a Opavsko na severu. Rozsah takto získaných panství byl mnohonásobně větší než vlastní území rodného Lichtensteinska. Náboženská svoboda byla zrušena, kdo nepřestoupil na katolickou víru, musel odejít ze země. Vypovězeni byli kněží, učitelé, vzdělaná vrstva národa. Odejít musel i J. A. Komenský. Němčina se stala úředním jazykem, Dalimilova kronika byla veřejně katem spálena. Nastal konec samostatnosti české a na dlouho, až do slavného obrození i konec národa českého. Za 2.světové války patřil rod k antičeskoslovenské německé menšině, která přispěla k zničení demokratického státu. Po válce byla Lichtensteinská panství podle Postupimských a Pařížských dohod postátněna. Pan Posselt by měl ve svých projevech lépe znát historii .

Utajované styky Liechtensteinů s reichsprotektorem von Neurathem jsou hanbou české vlády, parlamentu, médií i společenskovědních ústavů republiky

Nedávno TV server Jany Bobošíkové zveřejnil rozsáhlou reportáž o jednání presidenta republiky s liechtensteinskou vládou o možné správě majetku konfiskovaného ČSR po roce 1945. Škoda, že v reportáži se nehovořilo o omezení majetku tohoto rodu již po roce 1918, po I. pozemkové reformě, vycházející z principů Washingtonské deklarace. Ale to by bylo na samostatné téma.

Než k našemu tématu. Liechtensteini nedostali požadované majetky především podle rozhodnutí obecných soudů a Ústavního soudu republiky. Proč? Podle soudů nesplňovali podmínky stanovené dekretální normotvorbou. Lze uvést kontroverzi zejména s dekretem 12, s ústavním dekretem 33 a s dekr.108. Což je samozřejmě doložitelné – a právě tento fakt vyvolává neuvěřitelně hrubé, vylhané a

agresivní útoky landsmanů, a naši páte kolony sudetoněmeckých slouhů. Viz například server páně Šafrův...

Ventilovány jsou především návštěva knížete Liechtensteina, Franze Josefa II., u Hitlera roku 1939, a dále přihlášení se k německému jazyku. To jsou nepopiratelná fakta, která ovšem musí být doplněna fakty dalšími. Přitom liechtensteinská strana příklon k německému neustále popírá, i přes to, že knížectví Hitler právě pro údajně z jeho strany prohlášený "německý jazyk země", nikdy nenapadl a nikdy k žádnému anšlusu nedošlo.

Další, zde uváděné příklady - krom citovaného zdroje a několika mých článků - nebyly nikdy doposud zveřejněny ani v tzv. hlavních médiích, které je neustále zamlčovaly a zamlčují - pokud je známo veřejně - a komise různých historiků, a ani orgány státu a jejich instituce, na nich nebazírovaly (!!).

Za první, jsou to návštěvy dvou příslušníků rodu u válečného zločince Konstantina von Neuratha, Hitlerova velvyslance a potomního reichsprotektora Protektorátu Böhmen und Mähren, zodpovědného mimo jiné též za popravy vlastenců v Kobyliších.

Za druhé, je to údajná kontraverze neutrality Liechtensteina koncem II. světové války, kdy knížetství poskytlo asyl válečné straně III. reichu pod divizí gen. Holmston-Smyslovského, což dokumentoval například prof. Auský v díle Dobrovolníci, (Petrklíč 2007, str. 217.) O tomto problému nikde u kompetentů sporu nepadlo ani slovo.

Na tomto místě se budu zabývat pouze návštěvami Liechtensteinů u reichsprotektora von Neuratha. Získání těchto dokumentů představuje samo o sobě nesmírně zajímavé, ale bohužel zároveň vrcholně alarmující kapitolu v dějinách nejen bádání o nacistické kolaboraci, ale i o přístupu velmocí k archivaci nejzávažnějších dokumentů o hitlerovci okupovaných zemích.

Žák profesora ústavního práva Karlovy university JUDr. Václava Pavlíčka, CSc. docent Josef Benda, absolvent britské Nottingham Brent University, bádá o dokumentech k protektorátním restitucím rovněž v Knihovně Kongresu U.S.A. Tam našel význačný dokument, který podle všech morálních a politických norem měl být dávno vrácen České republice, jako nástupníku von Neurathem poškozené ČSR. Nestalo se tak a dnes je kniha ve fondu Bundesarchivu Německa, prý podle regulí Norimberka, neboť von Neurath podle velmocenských administrativ byl zločinec mezinárodní, souzený Norimberkem, a proto jeho dokumenty mají náležet německým archivům - i když se týkají okupované ČSR.

Za zvláštní pozornost stojí anabase získání tohoto dokumentu, který byl součástí fondu tzv. Štěchovického archivu. Tento archiv nezákonně bez souhlasu Benešovy vlády zcizila (čti uloupila) americká vojenská mise v roce 1946 a vyvezla přes protesty Benešovy a francouzské vlády (sic!). Osudy tohoto otravného archivního tunelu stojí za samostatnou knihu.

Nicméně dokument díky bádání docenta Benda se objevil na světle denní. Profesor Pavlíček zhodnotil význam tohoto dokumentu tak, že poskytuje zcela nové světlo na jednání protektorátní šlechty v období okupace a na její styky s nacistickým pohlavářem von Neurathem. Netřeba dodávat, že tyto styky jsou doloženy projevy osobnostní vůle návštěvníků von Neuratha - totiž vlastnoručními podpisy.

To jsou důkazy absolutní povahy, důkazy neotřesitelné žádnými advokátskými triky a manipulacemi. Je pro zajímavost jmenujme ve výběru jména některých známých rodů - Colloredo-Mansfeldové, Harrachové, Thun-Hohensteinové, Des Fours-Walderodové, Czernin-Chudenice, Friedrich Kinsky, (neplést s protektorátně nevinným Kinským ze Žďáru n. Sázavou), Rudolf Serényi, paní von

Spee, Karl Schwarzenberg (14.září 1940, str.795), a další. A samozřejmě nechybějí ani dva Liechtensteinové.

Tak k 1.dubnu 1940 je podepsán Leopold Podstatzky-Liechtenstein s chotí (str. 788 monografie – faksimile podpisu v publikaci) a k 26.květnu roku 1940 je podepsán princ Hans Liechtenstein (str.790 monografie – faksimile podpisu v publikaci).

(Cituji publikaci Josefa Bendy “Restituce majetku bývalých šlechtických rodů po roce 1989”, Tuláček Praha II. vydání).

Závěrem je třeba se ztotožnit s hodnocením pana profesora Pavlíčka, o tom, že cituji – “Opatření učiněná po druhé světové válce a připravovaná již vládou v Londýně nevycházela z apriorního odporu ke šlechtě, ale byla především sankcí za zrádné jednání těch občanů Československa vůči nepříteli, který se chystal zničit existenci českého národa v rozsahu, jak se mu to téměř podařilo vůči další části československého lidu jako zdroji suverenity – židům.”(op. cit., str.15.)

Pro Liechtensteiny to platí stejně, jako pro všechny ostatní aktéry, kteří společensky obcovali s Hitlerem i s jeho adlatem von Neurathem.

Je nesmírnou hanbou státních institucí, že zachovávají věčné mlčení – doslova PERPETUUM SILENCIUM – o této reálii kontroverzní historie rodu Liechtensteinu v protektorátu. Řekl bych k tomu s klasikem národa Janem Werichem : “Dva zámky plný akademiků držej hubu!” Nemám pravdu, pánové akademici ČAV a ÚSTR? Kdo kdy a kde bádá o těchto reáliích, krom pana docenta Bendy? Reagovali na jeho zjištění nějakí kompetenti, státní zastupitelství, ministerstva, komise historiků? Anebo docent Benda a jeho obrovská monografie s ověřenými dokumenty nemá pravdu?? Kdo se odváží vyslovit takovou lež?

Jedno je dnes již jasné. Liechtensteinům jejich nároky nepatří. Československý stát pracoval po osvobození od nacismu podle uznaného práva, dokonce i podle mezinárodní Pařížské reparační dohody, podle které se takové majetky nikdy nesmějí vrátit do rukou bývalých vlastníků, pokud se provinili. K pokusům o obcházení československého práva formou “mimosoudní cesty” je nutno říci tolik: nemají žádné právní, ani politické, ani morální opodstatnění. Znamenaly by porušení svrchovanosti prvotního vlastníka, tj. nástupníka ČSR. A to je naprosto nepřípustné.

AUTOR: Prof. PhDr. Stanislava Kučerová, CSc./ Jiří Jaroš Nickelli

[ZDROJ](#)